

[Krag.]

til et enigt Folk til Gennemførelse af hans Planer, hvis han overhovedet ikke havde drøftet dem i Ministeriet, hvis han ikke var vis paa, at den Udvikling, som maatte blive Konsekvensen af disse Udtalelser, naar de nærmere udformedes, saaledes at man kunde forstaa det, maatte blive en Politik, som først og fremmest Regeringspartierne maatte kunne slutte op om. Nu er det jo saaledes, at Toldskranker vokser op rundt om i Verden til Skade efter min og mit Partis sikre Overbevisning for en sund og fredelig Udvikling mellem Folkene og for en Bedring af først og fremmest Europas økonomiske Vilkaar. Faktisk er det jo, at Frankrig lukker af for visse Varer, og England gør ligesaa. Om faa Dage afholdes der i England et Valg, hvor Toldspørgsmaalet egentlig er Valgrundlaget. Det Spøgelse, som altsaa længe har været at øjne, har nu faaet Kød og Blod og træder frem i Dagen. Der er da virkelig Grund til at spørge den højtærede Handelsminister, som talte denne Mystik i Fredericia ved Købeståvnets Aabning: Har han intet at sige Tinget derom? Har de radikale Ministre og det radikale Parti intet at oplyse med Hensyn til Stillingen til en saadan Politik? Jeg spørger, og jeg haaber at faa Svar.

Om den højtærede Statsminister: Ja, ogsaa han taler, naar det passer ham, i Gaader. Han stod en Dag i Sommer ude paa Kastrup-Fortet ved et Møde, og der sagde han, at der kan meget godt bringes Midler til Anvendelse, der uden Overdrivelse kan give en anselig Lettelse i Landbrugets Rentebyrde. „En anselig Lettelse i Landbrugets Rentebyrde“ — det kan dog af ingen læses anderledes end, at Talen er om en *blivende* Lettelse i denne Byrde, og man maa da spørge: Hvad er det for Midler, som „meget godt“ kan bringes til Anvendelse? Man afviser jo Venstræs Akkordforslag, og Regeringsforslagene kan det da ikke være, man har tænkt paa, for de bringer jo kun en midlertidig Hjælp til Kommunerne ved Indbetaling af paalignet Skat og intet eller saa godt som intet til Rentebetaling. Gang paa Gang har der fra Regeringsmedlemmers Side været profeteret, at man ogsaa vilde tilvejebringe en Lettelse i Landbrugets offentlige Byrder. Hvad er der i saa Henseende foretaget? Aldeles intet! Slet intet! Tværtimod, voldsom Modstand mod Lettelse af Landbrugets Skatter, det er det, man har udfoldet i denne Sommer og i dette Efteraar, og det var det, som kulminerede i Statsministerens Tale forleden. Men den 15. Juni stod den højtærede Justitsminister oppe i

Sindal i Vendsyssel og sagde: Staten maa hjælpe med de Midler, der staar til dens Raadighed, ved at lette Landbrugets offentlige Byrder. — Staten maa hjælpe ved at lette Landbrugets offentlige Byrder! Et fremtrædende Medlem af Ministeriet, den tidligere Fører for det ene af de to Regeringspartier, har gennem denne Udtalelse afgivet et Løfte. Udenom dette kommer man ikke. Ganske vist ved jeg, at i Sommerens Løb svinglede og svajede den højtærede Landbrugsminister i Kredsen af disse Problemer, og først og fremmest var han usikker med Hensyn til Ejendomsbeskatnings-Problemet, men hans store Tale paa den socialdemokratiske Kongres i Sommer sluttede dog med disse Ord: Jeg tror derfor, det er Ejendoms-skatteerne, der bør lattes. Saa er Spørgsmaalet: Er det gennem Understøttelse, at dette skal ske? Er det en saa vanvittig Fremgangsmaade, man vil benytte, at man stadig vil lade Skattebyrden være uændret, men saa give Understøttelse til at betale Skatterne med? Ja, det maa vel være Mening. I Torsdags stod den højtærede Statsminister her og afviste voldsomt enhver Tale om Ejendoms-skatteernes Nedsættelse.

I Aabningstalen i Aar sagde den højtærede Statsminister, at han havde Tilslutning til Regeringens Kriseplaner fra de danske Husmandsforeninger. Ja, det er jo rigtigt, han har Tilslutning fra disse Foreningers Repræsentation, men tror den højtærede Statsminister virkelig, at det er en almindelig Anskuelse blandt Husmændene i dette Land, at den Udvikling, som Landbrugsejendomsbeskatningen har gennemløbet i de sidste 15 Aar, har givet Resultater, som kan opretholdes? Hvis den højtærede Statsminister skulde tro dette, ja, saa maa jeg sige, saa er det beklageligt, og saa kan jeg ikke undlade at udtale som min faste Overbevisning, at den højtærede Statsminister tager fejl. Den højtærede Statsminister oplyste ogsaa i Aabningstalen, at Regeringen havde faaet Tilslutning fra en anden Sammenslutning „væsentlig af større Ejendomsbesiddere“. Jeg tænkte i Øjeblikket: ja, den anden Sammenslutning, som Statsministeren her henlyder til, maa vel være Randers-Bevægelsen — den højtærede Statsminister vilde ikke tage dette Ord i sin Mund, og denne anden Bevægelse maa vel ogsaa have et officielt Navn, som ved den Lejlighed kunde være brugt, men det blev altsaa kun til det uklare: Tilslutning fra en anden Bevægelse, som altsaa skulde bestaa af væsentlig større Ejendomsbesiddere. Gud ved, om den højtærede Statsminister ikke havde